

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. София, 03.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **8617** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.104, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по искова молба на И. А. К. от [населено място], [улица] искане да бъде осъдена Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури (И.) да ѝ заплати обезщетение в размер на 4209.08 лв. на основание чл.104, ал.1 ЗДСл за периода, през който не е заемала държавна служба, а именно за периода 20.08.2009 г. – 18.01.2010 г., сумата от 669.10 лв. – лихва за забава за периода от 18.03.2010 г. до 03.10.2011 г. и сумата от 1083.91 лв., представляваща разликата във възнаграждението, което би получила и по-ниско получаваното от нея възнаграждение в периода 18.01.2010 г.-03.10.2011 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба, лихва за забава в размер на 172.29 лв. за периода 18.03.2010 г. – 03.10.2010 г. и направените по делото разноси.

Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищцата е прекратено със заповед № ЧР-390 от 20.08.2009 г. на изпълнителния директор на И., която е отменена с влязло в сила на 18.03.2010 г. съдебно решение № 86 от 15.12.2009 г. на Административен съд – София град, I отделение, 11 състав по адм.д.№ 6139/09 г.

Ответникът изпълнителен директор на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури в писмен отговор на исковата молба от 03.11.2011 г. оспорва иска по основание и размер.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата

молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Със заповед № ЧР-390 от 20.08.2009 г. на изпълнителния директор на И. е прекратено служебното правоотношение на ищцата И. А. К. на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл., считано от 21.08.2009 г. Със съдебно решение № 86 от 15.12.2009 г. на Административен съд – София град, I отделение, 11 състав по адм.д.№ 6139/09 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Решението е влязло в сила на 18.03.2010г.

Съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената на служителя brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. Установява се от констатацията по оригинала на служената книжка на ищцата, че същата в периода 18.01.2010 г. – 03.05.2010 г. е била в служебно правоотношение с Комисията за защита от дискриминация, а след 03.05.2010 г. – с РИОСВ – С..

Установява се от заключението на вещото лице Р. В., че последната получаване от ищцата в И. brutната месечна заплата е в размер на 862.35 лв., от които 579.00 лв. основна заплата, 86.85 лв. за прослужено време и 196.50 лв. възнаграждение за работа по вътрешно съвместителство, определено със заповед № 292/08.06.2009 г. Установява се от приложеното по делото копие на същата заповед, че с нея на основание чл.16 ЗДСл на ищцата, считано от 08.06.2009 г., е наредено да изпълнява по вътрешно съвместителство задълженията на началник отдел „ФСО”, дирекция „ФСДУС”. Ответникът възразява, че допълнителните възнаграждения, които се включват в brutната заплата са изчерпателно посочени в разпоредбата на чл.67, ал.3 ЗДСЛ, поради което в размера на обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл не следвало да се включва възнаграждението по чл.16, ал.3 ЗДСл. Съдът намира възражението за неоснователно, тъй като намира за приложима хипотезата на чл.67, ал.3, т.7 ЗДСл. От друга страна съгласно чл.24, ал.1 от Наредбата за служебното положение на държавните служители (отм., но в сила към периода на определяне на обезщетението) за изпълнение на други допълнителни и специфични задължения, предвидени в закон или в акт на Министерския съвет, се заплаща допълнително възнаграждение, определено със заповедта на органа по назначаването, с която се възлага тяхното изпълнение. Съдът приема, че работата по вътрешно съвместителство попада в хипотезата на „изпълнение на специфични задължения, предвидени в закон”, при което размерът на допълнителното възнаграждение е фиксиран в заповедта на органа по назначаването. Ето защо за времето от 21.08.2009 г. до 17.01.2010 г., през което ищцата не е заемала друга държавна служба, съгласно т.2 от заключението на вещото лице В. й се дължи обезщетение в размер на 4168.03 лв. За периода от 18.01.2010 г. до 18.05.2010 г., през който ищцата е назначаване на друга държавна служба в Комисията за защита от дискриминация, но е получавала по-ниско възнаграждение, й се дължи обезщетение в размер на 564.88 лв. съгласно

заклучението на вещото лице В.. Съдът кредитира заключението на вещото лице В., вкл. в частта относно получаваното от ищцата възнаграждение в Комисията за защита от дискриминация, тъй като е изготвено въз основа на официални данни, предоставени от Националната агенция по приходите. Данните съответстват определеното основно възнаграждение в размер на 600 лв. и допълнително възнаграждение в размер на 15 % за прослужено време в заповед № 17/18.01.2010 г. на председателя на КЗД, или брутно възнаграждение в размер на 690 лв. Съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл. Когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата, той има право на разликата в заплатите. Смисълът на разпоредбата е пълно възмездяване на вредите, претърпени от служителя поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение, поради което съдът приема, че следва да се вземат предвид данните, посочени в т.2, б.Б от заключението на вещото лице В..

След извършена проверка по оригиналите на служебната и трудова книжка на ищцата, представени в съдебно заседание на 01.12.2011 г., съдът установи изпълнението на отрицателната предпоставка по чл.104, ал.1 ЗДСл – в посочения 10 месечен период от прекратяване на правоотношението, ищцата не е била трудово заета, т.е. не е получавала доходи в периода 21.08.2009 г.-17.01.2010 г., а считано от 18.01.2010 г. до 18.05.2010 г. е била назначена на служебно правоотношение в КЗД с основна заплата от 600 лв. Посочените суми следва да се присъдят ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба - 04.10.2011 г. до окончателното им изплащане.

Ищцата претендира присъждане на лихва за забава върху обезщетението, която претенция съдът приема за неоснователна. Независимо, че се изчислява на база на периодично плащане за заплата, обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл не представлява подобно периодично плащане. Доколкото не се касае за периодично плащане (не се претендира заплащане на трудово възнаграждение, а на еднократно обезщетение), относно изпадането в забава по отношение на обезщетението не се прилага правилото на чл.84, ал.1 ЗЗД – срокът кани длъжника, а правилото по чл.84, ал.2 ЗЗД - длъжникът изпада в забава след покана. В случая ролята на такава покана се изпълнява от подадената от ищцата искова молба на 04.10.2011 г., поради която от същата дата следва да ѝ се присъди законна лихва върху дължимото обезщетение. Претенцията за заплащане на лихва за забава следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на ищцата следва да се присъдят направените в производството разноси в размер на 840 лв. за адвокатско възнаграждение и 150 лв. депозит за вещо лице, но съобразно уважената част от исковите. Претендираната от ищцата сума общо е в размер на 6134.38 лв., докато уважената част от исковите е в размер на 4732.91 лв. Ето защо съобразно уважената част от исковите ѝ се дължат разноси в размер на 764 лв. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Рибарство и аквакултури” с адрес [населено място], [улица] да заплати на И. А. К. от [населено място], [улица] на

основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение за периода, през който не е заемала държавна служба, считано от 21.08.2009 г. до 17.01.2010 г. в размер на 4168.03 лв. (четири хиляди сто шестдесет и осем лв. и три стотинки), ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 04.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, на основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение за периода, през който е заемала по-ниско платена държавна служба, считано от 18.01.2010 г. до 18.05.2010 г. обезщетение в размер на 564.88 лв. (петстотин шестдесет и четири лева и осемдесет и осем стотинки), ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 04.10.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, както и на основание чл.143, ал.1 АПК разноси в размер на 764 (седемстотин шестдесет и четири) лв. ОТХВЪРЛЯ исковата молба на И. А. К. от [населено място], [улица] срещу Изпълнителна агенция „Рибарство и аквакултури” с адрес [населено място], [улица] за заплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за разликата до предявения размер.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: